

Mødet den 15. Septbr. 1910.

(For lukkede Døre).

---

1. (J. Nr. 322—1910). Fra Havneudvalget forelaa følgende Indstilling angaaende Besættelse af **Pladsen som Elektriker og Maskinmester ved Havnen:**

M. Kierkegaard,

Chr. Mechlenburg,

J. Vestergaard Rasmussen.

J. Vestergaard Rasmussen valgtes.

2. (J. Nr. 45 og 91—1910). Indstilling fra Brolægningsudvalget vedrørende det Grundejerne i **Brunsgade** fra Jægergaardsvej til Sct. Paulskirkeplads og **Sct. Paulsgade** fra Sct. Paulskirkeplads til Marselisborgalle paalignede Bidrag til Omlægning af Fortovene.

Magnus Nielsen meddelte, at Brolægningsudvalget efter sidste Beslutning i Sagen havde sammenkaldt det af de paagældende Gadestrækningers Grundejere nedsatte Udvalg, og at Resultatet af dette Møde var blevet, at dette Udvalg var blevet formaaet til endnu engang at høre Grundejernens Mening, idet Brolægningsudvalget foreslog at godtgøre Ejerne den Udgift, de i sin Tid havde haft til Lægning af Tjærebetonen. Otte Dage efter var der imidlertid kommet Meddelelse fra Grundejerne om, at de ikke vilde betale noget

som helst til Fortovenes Omlægning, tilligemed en Henstilling til Byraadet om at dele Regningen i to Dele, saaledes at Udgiften til Kørebanen kom for sig og Udgiften til Fortovet for sig. Efter dette henvendte Brolægningsudvalget sig til Sagfører Vinge, der mente, at saafremt Kommunen kunde bevise, at det for Brolægningsens Skyld var nødvendigt at omlægge Fortovet som en Følge af Gadens Omprofilering, maatte Grundejerne være forpligtede til at afholde Udgiften dermed. Desuden mente Sagfører Vinge ikke, at der kunde være noget til Hinder for at skille Regningen i de to Dele, saaledes som Grundejerne ønskede. Da nu Stadsingeniøren fastholdt, at Fortovenes Omlægning var en nødvendig Følge af Kørebanens Omprofilering, indstillede Udvalget, at man opkrævede Betalingen for Kørebanen og lod Spørgsmaalet om Fortovene afgøre ved Retten.

Jakob Jensen havde intet imod, at man forsøgte at gaa Rettens Vej, skønt han ikke troede, man opnaaede noget derved, men han vilde dog henstille, at Byraadet drøftede Sagen igen, naar Underretsdommen forelaa.

N. Joh. Laursen var ikke enig med Sagfører Vinge i, at det var ligegyldigt, om man delte Regningen i to Dele, idet man derved egentlig udtalte, at Kørebanens Omlægning og Fortovets Omlægning var to Ting, der ikke kom hinanden ved. Da det afgørende sikkert vilde blive, at Kørebanens Omprofilering nødvendiggjorde Fortovets Omlægning, burde Byraadet tværtimod fastholde, at disse to Ting dannede en Enhed.

Formanden ansaa det for rimeligt, at Kommunen betalte den omstridte Udgift, og mente, at selv om Fortovets Omlægning maatte anses som en nødvendig Følge af Gadens Omlægning, var

det ikke givet, at Kommunen ikke kom til at betale. Iøvrigt syntes han ikke, det var værd at gøre den Slags Forsøg, uden at man havde Sikkerhed for, at Forsøget lykkedes.

Møller mente, at en Kommune ikke burde anlægge nogen Sag, uden at man havde ret stor Sikkerhed for at vinde den. Fra Kommunens Side set kunde det gerne være rigtigt, at Fortovene skulde omlægges, men derfor var det ikke givet, at Omlægningen var en absolut Nødvendighed. Han fraraadede at anlægge Sag.

Jakob Jensen troede, at Grundejerne let kunde bevise, at Gaden kunde være blevet forsvarligt brolagt uden en Omprofilering.

Magnus Nielsen fremhævede, at Gaden var blevet meget smukkere ved Omprofileringen, og at Fortovene selvfølgelig maatte lægges i Forhold til Gaden.

N. Joh. Laursen ansaa det for mindre pænt af Grundejerne ikke at modtage Udvalgets Tilbud om at faa deres tidligere Udgifter til Fortovene trukket fra. Der var nemlig ingen Tvivl om, at Grundejerne havde vundet ikke saa lidt ved hele Foranstaltningen, saa Rimelighed talte for, at de ogsaa betalte noget. Han mente vedblivende, at man burde prøve ved Underretten, om Stadsingeniøren havde Ret i, at Sagen teknisk set laa saaledes, at Grundejerne skulde betale.

Mikael Johansen kunde ikke indse, at det, at Gaden var blevet smukkere, betød noget i Sagen. En Kommune burde i det hele taget ikke skride til Sagsanlæg, naar der var saa stor Tvivl som i dette Tilfælde.

Jakob Jensen henstillede, at Udvalget fremtidig forhandlede med Grundejerne om Ud-

giften ved Fortovenes Omlægning, inden det lod Gaderne omlægge.

Magnus Nielsen erindrede om, at Udvalget tidligere havde bebudet, at det vilde komme med Forslag om en Forandring i Købekontrakterne, saaledes at Lægningen af Tjærebeton blev betragtet som en midlertidig Belægning, som Kommunen til enhver Tid kunde forlange forandret.

N. Joh. Laursen troede, at Kommunen havde Retten, og mente, at kunde man vinde Sagen, kunde man ogsaa være det bekendt.

Magnus Nielsen fandt, at man vilde desavouere Stadsingeniøren ved ikke at anlægge Sag. Indstillingen vedtoges.

3. (J. Nr. 335—1910). Indstilling fra Brolægningsudvalget angaaende **Omlægning af Brammersgade** fra Bruunsgade til Marselisborgalle.

Magnus Nielsen erindrede om, at der paa Budgettet var opført et Beløb til Brammersgades Omlægning. Da Kørebanens Omlægning og Omprofilering imidlertid i denne Gade ligesom i Bruunsgade og Set. Paulsgade vilde nødvendigøre Fortovenes delvise Omlægning, og da man mente, at Grundejerne her vilde stille sig som Grundejerne i disse Gader, ansaa Udvalget det for heldigst at vente, til Afgørelsen om Udgiften til Fortovene var truffet med Hensyn til disse Gader.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 12¹³—1910). Den foreliggende Indstilling angaaende Tildeling af forskellige **Aldersdomsunderstøttelser** vedtoges.
5. Sagen angaaende Dækning af **Landsudstillingens Underskud**.

Formanden meddelte, at man siden sidste Møde i Henhold til de paa dette faldne Udtalelser gennem Landsudstillingens Forretningsudvalg og

et Underudvalg deraf havde søgt at formaa de større Garanter til at betale fuldt ud og opnaaet, at et Garantibeløb paa 125000 vilde blive betalt uden Afkortning. Lagde man til dette Beløb 75 % af den øvrige Garantikapital, som man jo ialt regnede til 270000 Kr., altsaa af 145000 Kr., vilde vilde der blive knap 60000 Kr. tilbage, som ikke vilde blive dækket. Da Kommunen i Forvejen skulde dække 22000 Kr., vilde Merudgiften ved at overtage hele Resten altsaa blive knap 40000 Kr., hvilket Beløb han henstillede at tilskyde under Forbehold af Indenrigsministeriets Sanktion. Tillige henstillede han, at Byraadet ikke begærede Underretning om, hvilke Garanter der betalte fuldt ud og hvilke ikke, eftersom man ved at gaa til mindre Garanter om fuld Udbetaling kunde befrygte at faa de Vanskeligheder, man netop ønskede at undgaa. Garantudvalget var kendt med og havde tiltraadt denne Ordning.

J a k o b J e n s e n ansaa det for heldigst, at man vedtog at tilskyde 60000 Kr., og saa lod Udstillingen klare Resten.

F o r m a n d e n mente, at man dog helst maatte sige indtil 65000 Kr., da det jo var Meningen, at man skulde vedtage at betale Resten.

M o u s t e n kunde ikke stemme for den foreslaaede Ordning. Grænsen for fuld Udbetaling var her sat ved Garantisummer paa 3000 Kr., men gik man ned til 1000 Kr., vilde man naa til 214000 Kr., og selvfølgelig vilde man naa endnu højere ved at sætte Grænsen ved 500 Kr. Garanter, der havde tegnet sig for Beløb derunder, kunde han godt gaa med til at hjælpe.

F o r m a n d e n bekræftede, at Grænsen var sat ved 3000 Kr. Skulde man gaa ned til 500

Kr., undgik man ikke Vanskelighederne, og saa kunde man lige saa godt lade være med det hele.

J a k o b J e n s e n ansaa det for givet, at Udstillingen fremdeles havde Pligt til at undersøge, om ikke flere Garanter kunde formaaes til at betale fuldt ud, hvorfor Vedtagelsen ogsaa burde formes saaledes, at Byraadet paatog sig at dække et eventuelt Underskud indtil 60—65000 Kr.

F o r m a n d e n kunde for sit Vedkommende tiltræde denne Form.

S i m o n s e n spurgte, om der i Underskudet var medregnet en udækket Gældspost paa ca. 13000 Kr. til Statskassen. Hvis dette var Tilfældet, kunde det jo maaske tænkes, at denne Gæld kunde blive eftergivet, hvilket vel ellers vilde være haabløst at tænke paa, hvis Byraadet vedtog at betale Underskudet.

F o r m a n d e n oplyste, at den omtalte Post, der var Stempelafgiften for Lotteriet, var medregnet. Han havde i sin Tid henvendt sig til Finansministeren og Generaldirektøren angaaende denne Afgift, men begge havde fastholdt, at den ikke kunde eftergives uden ved Lov. Beløbet skulde altsaa, hvis man søgte om Eftergivelse, paa Finansloven, og Udstillingens Forretningsudvalg syntes, at Beløbet var for lille at tage en Forhandling i Rigsdagen for. Fordi man i Dag vedtog at dække Underskudet, kunde der imidlertid intet være til Hinder for at søge om Eftergivelse, hvis man kunde finde en Form, hvorved man undgik Rigsdagen.

M i k a e l J o h a n s e n sluttede sig til Hr. Jakob Jensens Forslag. Hvis Sagen ikke gik i Orden paa denne Maade, vilde sikkert en Mængde af Garanterne ikke betale uden Sagsanlæg. Der vilde fra Udvalgets Side blive gjort alt, for at

Kommunen kunde slippe saa billigt som muligt, men man kunde ikke gaa i Enkeltheder her.

N. J o h. L a u r s e n havde, da det blev vedtaget at overtage den Garanti, hvori de 22000 Kr. var indbefattet, udtalt, at han hellere vilde være med til at betale 60000 Kr. end staa i Forskud, og kunde i Henhold til denne Udtalelse stemme for Forslaget.

M o u s t e n var overbevist om, at man fik lige meget Vrøvl, enten man betalte de 60000 Kr. eller ej. Hvis nogle Garanter vilde nægte at betale det fulde Beløb, vilde de ogsaa nægte at betale de 75 %.

F o r m a n d e n troede at den Stemning, der havde været for at nægte at betale, nu var dæmpet betydeligt.

Det vedtoges med 12 Stemmer mod 2, (6 stemte ikke), under Forbehold af Indenrigsministeriets Approbation, at Kommunen til Dækning af Landsudstillingens Underskud udreder et Beløb af indtil 65000 Kr. Kapitalen restitueres sammen med og paa samme Maade som Kommunens tidligere til Landsudstillingen ydede Tilskud.

Udenfor Dagsordenen meddelte

6. S a m u e l s e n, at der fra et Fællesudvalg for flere af de omliggende Landkommuner var kommet en Skrivelse til Udvalget for Belysningsvæsenet, om Aarhus Belysningsvæsen vilde konkurrere med til tre Ingeniørfirmaer, der paatænkte at anlægge et Gasværk i Aabyhøj til Gasforsyning for de paagældende Kommuner. Udvalget kunde ikke indse, at man skulde indlade sig i nogen Konkurrence, men ansaa det for rimeligt, at man optog en Forhandling med det omtalte Fællesudvalg om Leverancen af Gas. og ønskede derfor at spørge

Byraadet, om det vilde give Udvalget Bemyndigelse dertil.

Møller ansaa det for heldigere, om Aarhus kom til at levere Gas, end at der blev opført et Gasværk i Aabyhøj. Der skete i hvert Fald intet ved, at Udvalget fik Lov til at forhandle.

